

KINH MA-HA BÁT-NHÃ BA-LA-MẬT

QUYỂN 19

Phẩm 62: MA SẦU

Khi đó, Thích Đề-hoàn Nhân bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn! Bát-nhã ba-la-mật này rất sâu khó thấy, không có nhớ tưởng, phân biệt, vì là rốt ráo xa lìa.

Bạch Đức Thế Tôn! Chúng sinh nào nghe Bát-nhã ba-la-mật này mà thọ trì, đọc tụng, giảng nói, ghi nhớ, gạn gỏi, thực hành đúng như lời dạy, cho đến lúc được Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác chẳng xen lẫn tâm và tâm sở khác, phải biết là chẳng từ công đức nhỏ mà có.

Phật dạy:

–Đúng vậy, này Kiều-thi-ca! Người nghe Bát-nhã ba-la-mật này cho đến chẳng xen lẫn các tâm, tâm sở khác, thì chẳng phải từ công đức nhỏ mà có.

Này Kiều-thi-ca! ý ông nghĩ sao? Nếu chúng sinh trong Diêm-phù-đề thành tựu mười nghiệp lành, thành tựu bốn Thiên, bốn Tâm vô lượng, bốn Định vô sắc. Lại có thiện nam, thiện nữ nào thọ trì Bát-nhã ba-la-mật, đọc tụng, gạn gỏi, ghi nhớ, thực hành đúng như lời dạy thì thiện nam, thiện nữ này hơn hẳn chúng sinh kia trăm ngàn muôn ức lần, cho đến tính số ví dụ đều chẳng bằng được.

Bấy giờ có một Tỳ-kheo nói với Thích Đề-hoàn Nhân:

–Thiện nam, thiện nữ thực hành Bát-nhã ba-la-mật đó, công đức nhiều hơn ông.

Thích Đề-hoàn Nhân nói:

–Thiện nam, thiện nữ đó chỉ một lần phát tâm là hơn tôi, huống chi nghe Bát-nhã ba-la-mật này, thọ trì, đọc tụng, ghi nhớ, thực hành đúng như lời dạy.

Thiện nam, thiện nữ đó chẳng những chỉ hơn tôi, mà còn hơn tất cả Trời, người, A-tu-la ở thế gian. Chẳng phải chỉ hơn tất cả Trời, người, A-tu-la ở thế gian mà cũng hơn các vị Tu-đà-hoàn, Tư-đà-hàm, A-na-hàm, A-la-hán và Bích-chi-phật. Chẳng phải chỉ hơn các vị Tu-đà-hoàn cho đến Bích-chi-phật, mà còn hơn các Bồ-tát thực hành năm pháp Ba-la-mật mà lìa Bát-nhã ba-la-mật, cũng hơn Bồ-tát thực hành Bát-nhã ba-la-mật mà không có năng lực phương tiện.

Thiện nam, thiện nữ đó thực hành Bát-nhã ba-la-mật đúng như lời dạy, thì chẳng mất dứt hạt giống Phật, thường được thấy Phật, sớm gần đạo tràng.

Đại Bồ-tát thực hành như vậy là vì muốn cứu vớt chúng sinh khỏi bị chìm đắm trong biển mộng.

Đại Bồ-tát học như vậy là vì chẳng học những môn học của Thanh văn, Bích-chi-phật.

Đại Bồ-tát học như vậy, bốn Thiên vương đến chỗ Bồ-tát thưa: Ngài nên siêng năng học gấp. Lúc ngồi đạo tràng thành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, như các Phật quá khứ thọ bốn cái bát, chúng tôi sẽ mang đến dâng lên Ngài. Và các vị trời khác cho đến trời Đại Tự Tại cũng sẽ cúng dường. Các Đức Phật ở mười phương cũng thường hộ niệm Đại Bồ-tát này.

Đối với tất cả việc nạn ách khốn khổ thế gian, Bồ-tát này đều thoát khỏi cả, cũng không có bốn trăm lẻ bốn thứ bệnh thế gian.

Vì thực hành Bát-nhã ba-la-mật mà Đại Bồ-tát này được công đức ở đời hiện tại.

A-nan nghĩ: “Trời Đế Thích bằng tự lực mình nói như vậy, hay là nhờ thần lực Phật?”

Biết tâm niệm của A-nan, Thích Đề-hoàn Nhân nói:

–Lời tôi vừa nói đều là nhờ thần lực Phật.

Phật bảo A-nan:

–Đúng như lời Thích Đề-hoàn Nhân nói, đều là oai thần Phật. Nay A-nan! Lúc Đại Bồ-tát học Bát-nhã ba-la-mật sâu xa này, các ác ma trong cõi đại thiên đều nghi ngờ: Bồ-tát này sẽ được Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, hay sẽ giữa chừng chứng thật tế, rơi vào hàng Thanh văn, Bích-chi-phật.

Lại nữa, nay A-nan! Nếu lúc Đại Bồ-tát chẳng lìa Bát-nhã ba-la-mật thì ác ma rất sâu khổ như mũi tên nhọn xuyên vào tim. Ác ma lại phát ra gió lửa lớn nổi lên bốn phía, muốn làm cho Bồ-tát khiếp sợ biếng trễ, cho đến sinh một niệm loạn tâm đối với Nhất thiết chủng trí.

–Bạch Đức Thế Tôn! Các Bồ-tát đều bị ác ma làm nhiễu loạn, hay có người chẳng bị làm nhiễu loạn?

–Nay A-nan! Có người bị nhiễu loạn, có người chẳng bị nhiễu loạn.

–Bạch Đức Thế Tôn! Các Bồ-tát nào bị ác ma làm nhiễu loạn?

–Nay A-nan! Có Bồ-tát ở đời trước nghe Bát-nhã ba-la-mật mà tâm không tin, không hiểu. Bồ-tát này bị ma nhiễu loạn.

Lại nữa, nay A-nan! Lúc nghe Bát-nhã ba-la-mật, Bồ-tát có ý nghi ngờ: chẳng biết Bát-nhã ba-la-mật là thật có hay không? Bồ-tát này bị ma nhiễu loạn.

Lại nữa, nay A-nan! Có Bồ-tát lìa bỏ Thiện tri thức, theo ác tri thức, chẳng nghe Bát-nhã ba-la-mật. Vì chẳng nghe nên chẳng thấy, chẳng thưa hỏi nên thực hành Bát-nhã ba-la-mật như thế nào? Nên tu Bát-nhã ba-la-mật như thế nào? Bồ-tát này ác ma nhiễu loạn.

Lại nữa, nay A-nan! Nếu Bồ-tát lìa bỏ Bát-nhã ba-la-mật để thọ những pháp khác. Bồ-tát này bị ác ma nhiễu loạn. Ác ma nghĩ: “Bọn này sẽ có bạn có đảng, sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ta.” Bồ-tát này tự mình rơi vào Nhị thừa, cũng làm cho người khác rơi vào Nhị thừa.

Lại nữa, nay A-nan! Lúc nghe nói Bát-nhã ba-la-mật, nếu Đại Bồ-tát bảo người rằng: Bát-nhã ba-la-mật sâu xa này, chính ta còn chẳng thấu đáo được, các vị nghe học làm gì? Bồ-tát này bị ác ma nhiễu loạn.

Lại nữa, nay A-nan! Nếu Bồ-tát khinh thường Bồ-tát khác: Tôi thực hành Bát-nhã ba-la-mật, thực hành xa lìa không, ngài không có công đức đó. Bấy giờ, ác ma rất vui mừng hơn hởi: Nếu có Bồ-tát tự cậy danh tánh bề đảng đông đảo mà khinh thường các Bồ-tát tốt khác, thì Bồ-tát này chẳng thật có công đức không thoái chuyển. Vì không có thật nên sinh các phiền não, chỉ ham hư danh mà khinh thường người khác, không ở trong pháp của mình được. Ác ma nghĩ: “Cảnh giới cung điện của ta sẽ trống không, ba đường ác sẽ đông thêm.”

Bấy giờ, ác ma giúp oai lực cho Bồ-tát đó làm cho người tin lời nói của Bồ-tát đó.

Vì tin lời nói nên thọ lãnh sự tu học theo kinh của Bồ-tát đó. Lúc tu học theo kinh đó, thêm nhiều các kết sử. Vì tâm của những người này điên đảo nên ba nghiệp thân

khẩu ý gây ra tội mà đều chịu ác báo, do đó thêm nhiều ba đường ác mà cung điện quyến thuộc ma càng đông. Vì thấy lợi ích như vậy nên ác ma vui mừng, hỗn hởi.

Này A-nan! Nếu người thực hành đạo Bồ-tát tranh đấu với người cầu Thanh văn, ác ma thấy vậy nghĩ rằng đó là xa lìa Nhất thiết chủng trí.

Nếu Bồ-tát tranh đấu giận dữ mắng nhiếc, ác ma rất mừng rằng cả hai đều xa bỏ Nhất thiết chủng trí.

Này A-nan! Nếu Bồ-tát chưa được thọ ký có tâm ác tranh đấu mắng nhiếc đối với Bồ-tát đã được thọ ký, thì tùy theo khởi niệm nhiều ít, sẽ phải trải qua từng ấy số kiếp. Nếu chẳng bỏ Nhất thiết chủng trí, thì sau đó phải bù lại từng ấy số kiếp rồi mới được đại trang nghiêm.

–Bạch Đức Thế Tôn! Tâm ác đó trải qua bao nhiêu kiếp số như vậy, giữa chừng có được dứt trừ chăng?

–Này A-nan! Tuy ta có nói người cầu đạo Bồ-tát và người cầu Thanh văn đều được khỏi tội, nhưng với người cầu đạo Bồ-tát mà giận dữ tranh đấu mắng nhiếc ôm hờn mà chẳng ăn năn, chẳng bỏ lỗi, thì ta chẳng nói được khỏi tội. Họ phải chịu lại từng ấy kiếp số đó. Nếu họ chẳng bỏ Nhất thiết chủng trí thì sau mới được đại trang nghiêm.

Nếu Bồ-tát đó tự sửa đổi: Ta có lỗi lớn, ta sẽ chịu khuất dưới tất cả chúng sinh, đời nay và đời sau ta đều làm cho họ được hòa giải. Ta sẽ nhận chịu sự đập lên mà đi của tất cả chúng sinh như cầu, như đồ, như kẻ điếc câm. Vì sao ta lại mắng nhiếc người? Ta chẳng nên phá hoại tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Lúc ta được Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, ta sẽ độ tất cả chúng sinh khổ não này, sao ta lại giận dữ đối với họ.

–Bạch Đức Thế Tôn! Bồ-tát ở chung với Bồ-tát thì phải thế nào?

–Này A-nan! Cùng ở chung thì Bồ-tát phải xem nhau như Phật. Vì sao? Vì Bồ-tát phải nghĩ rằng: Bồ-tát này là bạn cùng ngồi một thuyền với tôi, cùng tôi đồng học sáu pháp Ba-la-mật đến Nhất thiết chủng trí.

Nếu Bồ-tát đó tu tạp hạnh, lìa tâm của Nhất thiết chủng trí thì tôi không nên học theo.

Nếu Bồ-tát đó chẳng tu tạp hạnh, chẳng lìa tâm của Nhất thiết chủng trí thì tôi học theo như vậy.

Bồ-tát học như vậy thì gọi là bạn đồng học.

M